

tik overfor den anden Retning, hvis Tilsynsmand han ogsaa er, saa at han ikke kom til at gøre den Retning Uret.

I den Kamp, der føres mellem de to Sløjdorganisationer, har „Dansk Sløjd“ den overordentlig store Fordel, at den har været først paa Pladsen, og at Ministeriets tilsynshavende virker for den. Og den Virksomhed er stor, for han har Lejlighed til at rejse omkring paa Landet, og tilse, og naar Villien er der, ved vi nok, hvad der kan udrettes ved saadanne smaa stilfærdige private Samtaler. Følgen er da ogsaa blevet, at den Sløjdretning, som Sløjdinspektøren er Drivkraften i, har faaet Tilstutning baade her i København og i de fleste store Byer, og at den anden Sløjdretning i Virkeligheden har en Vanskelighed at overvinde for at vinde frem i Befolkningen, som „Dansk Sløjd“ ikke har. Dette Forhold bør tages med i Betragtning, naar Statstilskuddet skal fordeles. Af mange Grunde mener jeg, det ikke er rigtigt, at dette Tilskud bliver fordelt efter de sløjdende Børns Antal, saaledes som det i det væsentlige hidtil er sket, og som det i alt Fald tilsigtes; der bør tages andre Momenter med i Betragtning, f. Eks. det Antal Skoler, selv om det er mindre Skoler, som en Sløjdretning virker i. At dette Moment tages med i Betragtning som en betydende Faktor, vil jeg tro er rigtigt, blandt andet fordi Sløjden naturligvis vanskeligere trænger frem i Landsbyskoler, hvor Indretningen af Sløjdværksteder møder større Vanskeligheder, fordi de bliver mindre benyttet end i Byerne, hvor der er større Skoler med mange Pladser, og hvor Sløjdværkstederne derfor kan blive benyttet fuldt ud. De Vanskeligheder, som saaledes kan komme frem, burde der tages Hensyn til, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Kultusminister, at naar Statens Tilskud skal fordeles mellem disse to Sløjdretninger, det da ikke alene sker efter et matematisk Princip som Børneantallet, men at der bliver Plads for et frit Skøn, saa at andre Faktorer faar Lov at gøre sig gældende.

Blandt andet vil jeg fremhæve, at hvis Askov-Nääs-Sløjden skal kunne konkurrere paa nogenlunde lige Vilkaar med den anden Retning, maa enten Sløjdinspektøren gøre sin Agitation mindre aktiv og søge at dele Sol og Vind mere ligelig, eller hvis det er umuligt, hvad jeg ikke tør have nogen Mening om, maa der ansættes en forstaaende Tilsynsmand for Askov-Nääs-Sløjden. Det var tænkeligt, at der

ad den Vej kunde findes en Ordning, og at det saa blev muligt for denne Sløjdretning at vise sin Levedygtighed ved, at den fik Adgang til at indrette Kursus i København, saa at den Tiltrækning, som det at komme paa Kursus i København øver, kunde gøre sig gældende, og saaledes, at de to Retninger blev ligestillede. Det sidste bemærker jeg, fordi jeg har haft en anden Oplevelse, som jeg skal nævne. I Aarhus var man paa Grund af de ved Sikringsstyrkens Indkaldelse opstaaede uregelmæssige Forhold nødt til at tage en Vikar i Sløjd, og det traf sig saadan, at vi fik en, der underviste efter Askov-Nääs-Metoden. Nu tror jeg ikke, der var stor Ulykke deri, for Hovedsagen er, at Børnene faar nogen Færdighed i Brugen af Værktøj og faar Tiden udnyttet. Men jeg ved, at da Sløjdinspektøren hørte, at der var sket saadan noget grueligt ved denne Skole i Aarhus, kom han derover, og at dette Vikariat gjorde et ikke ringe Indtryk paa ham. Deraf forstod jeg, at det ikke altid er en ligelig Bedømmelse, der finder Sted, naar Statens tilsynsførende er ude paa Inspektion.

Jeg tror, det er rigtigt, at disse stilfærdige Bemærkninger bliver gjort her, skønt jeg godt ved, at det maaske ikke vil hjælpe til at oprette et godt Forhold mellem de to Retninger. Det skal der vel nogen Tid til.

Andreasen: Ligesom det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) vil jeg udtale Ønsket om, at de to omtalte Sløjdretninger ligestilles. Det ærede Medlem bemærkede, at Forholdet mellem dem er alt andet end hjerteligt, og jeg tror, at den højtærede Kultusminister i højere Grad end nogen anden har bemærket denne Kendsgerning. Det ærede Medlem henstillede, at man eventuelt ansatte en særlig tilsynsførende med Askov-Nääs-Sløjden. Denne Henstilling kan jeg ikke tiltræde. Jeg tror, det vilde være heldigere, om den højtærede Kultusminister afskedigede den nuværende Sløjdinspektør, som i Virkeligheden er Anstifter af al den Ufred og Ufordragelighed, der knytter sig til den foreliggende Sag. Da Spørgsmaalet om de to Sløjdretninger er rejst, føler ogsaa jeg Trang til at berette om et Tilfælde, der belyser det. Det drejer sig om en ung, flink Lærer fra Sydsjælland, en Søn af Lærer Nielsen i Thybjerg. Vedkommende har faaet en fuldt ud fyldestgørende Uddannelse som Sløjdlærer, ganske vist i Askov-Nääs-Sløjd, og skønt denne Mand